

Ébredzem

a madarak már kinn csivitelnek a fákon, és az autók is kezdenek újra berregni az utcán, mint minden hajnalban, egyre gyakrabban és hangosabban

a tejeskocsi tolatólámpájának ritmikus sípolása, a szomszédék ajtajának félreismerhetetlen csukódása, és a társasházi lift gyakoribb bűgása jelzi, hogy közeleg a reggel, de én alhatok még egy keveset; tej megint érkezett a boltba, a szomszéd ismét elindult rendesen a hajnali HÉV-hez, minden a legnagyobb rendben

ébredzem és eszembe jut, hogy milyen nap van, miket tervezek, mit kell csinálnom, hogy mi az, ami rám vár, de nem mozdulok a meleg takaró alól, csak pislogok, nézem a szürke plafont, a repedéseket a falban, az ébresztő nem szólalt még, de lehet, hogy félálomban lenyomtam, nem tudom, lehet, hogy így történt, néha előfordul

aztán eszembe jut, hogy felébredtem az óra sípolására, jelzett, ahogy szokott, egy kis darab ideig tudatomnál voltam tehát már, de túlságosan fáradtnak éreztem magam ahhoz, hogy bármi a kezdetét vegye, igen, most már világos, aludni akartam még egy picit, talán tompán fájts is valamim

mintha, nem tudom, talán

ismét átfut az agyamon az előttem álló nap, a kitűzött feladataival, szoktatom magam ahhoz, hogy *átgondoljam* mi az, ami rám vár a mai napon, szemem már kinyitva, körülnézek, újból rápillantok a tárgyakra, látom, hogy minden megvan, úgy, ahogy tegnap hagytam, levetett ruháim a széken, a mobilom a dohányzóasztalon

az ablakon lévő bársonyfüggönyt sosem húzom el, így a kora reggeli nap fénypásmái beragyogják a szobámat, vidámmá teszik; könnyebb az ébredésem

nem alszom vissza, nem tudok már, szoktatom magam a gondolathoz, hogy megint egy új napra ébredtem, ideje felkelnem

idő kell csak, idő kell mindenhez, ami nincs ilyenkor reggel, sohase nincs, ezért találtuk ki, hogy kávéit iszunk, és attól gyorsabban felébredünk, nincs idő, mert rohanás van; nem borotválkozunk, nem reggelizünk, nem ágyazunk be, satöbbi, nincs idő rá

kivéve, mikor tényleg van, mint ma, mert nem kell bemennem a munkahelyemre, szabadnapos vagyok

kinyitom a szemem, és csak forgolódom a párnáim között, mindig ez van, ha alhatnék tovább, akkor se tudok, hétvégeken se megy még nyolcig se, mindig irigykedve néztem azokat, akik tudnak délig, vagy még később szédelegnek ki az ágyukból

akármilyen van, nekem nem megy

felkelek és kicsoszogok a konyhába, nyitom a csapot, tekerem, de víz helyett valami berregő-kattogó fájdalomkiáltás tör fel a cső mélyéről, nincs víz, konstatalom, és pillogok kettőt, ezt is jókor, mondom magamnak, elzárták a vizet, remélem, nem nálam van csőtörés

mindegy, nem olyan nagy tragédia, hogy nincs ma víz, ez van, majd lesz, ha nincs, majd lesz, úgysem megyek különösebben sehová, egy-két apró dolgot akarok elintézni, de azt lehet neten is *igazából pihenni szeretnék*

azért is vettem ki szabadnapot, mert éreztem, hogy az utóbbi időben kicsit túlhajtottam magam, ezt korrigálandó, ma nem fogok csinálni semmit, semmi pörgés, semmi feszültség, langsam, langsam, ha már nem kell időben elkészülnöm és indulnom, az már olyan, mintha pihenték, semmi mókuserék

egyedül élek, illetve lakótársam már régóta a barátnőjénél dekkol, csak új ruhákért jön haza néha, így tehát egyedül élek, magam osztom be az időt magamnak, általában magam főzök,

nem tartozom elszámolással senki felé, amolyan magányos farkasként élem az életem, munkával telnek napjaim, néha randikkal, ilyenkor egy-egy nő feljön, reggel pedig elmegy, így megy ez, lényeg, hogy mindenkinek jó legyen

ma viszont nem volt senki, hetek óta senki, s néha jól van ez is így, mert én irányítom az életem, és nem kell mindig kaviár, szóval szeretem, ha nem szólnak bele a dolgaimba, ma pihenek, szeretem, ha azt csinálom, amit akarok, ma olvasással kezdem a napot, úgy is egy csomó lemaradásom van, hosszú hetek óta rakosgatom a különböző szépirodalmi könyveket az íróasztalomra, mert sosincs időm erre

nem érdekes, hogy nincs víz még mindig, belenézek a tükörbe, csipák ki, megdörzsölöm az arcomat egy törülközővel, észhez tértem, ennyi, pedig nem is voltam katona

hirtelen beugrott a hajnali álmom: felülnézetből láttam magam

kezemben könyv, kinyitom és olvasni kezdek, ám néhány oldal után, idegesen arrébb dobom és felállok, járkálni kezdek a lakásban, kiszáradt a szám, nyúlok a hűtőbe az ásványvizes palackért, számhoz emelem, kortyolok, és *érezem*, hogy fancsali pofát vágok, a víznek meghatározhatatlanul furcsa mocsárízéből arra következtetek, hogy jobban járok, ha ebből a vízből már lehetőleg nem iszom, így a lefolyóba csurgatom a palack tartalmát

visszatérek a könyvemhez, leülök, keresem a pózt, melyik lehet a jobb, fájlalom a nyakam, elfeküdhettem, eddig nem is tűnt fel, gyakran van így, nem baj, majd kezelésbe vesz az az édes kis masszörhölgy, aki a múltkor, úgyis időszerű majd megint elmenni hozzám, szóval keresem a pózt, melyik lehet a jobb, hogyan fáj kevésbe, olvasom a könyvem, lapozok, keresem a fejezet végét, nem köt le, unalmas részek következnek, úgy látszik, pedig eddig olyan jó volt

nem értem, hogy mit olvasok, visszalapozok és nem értem, hogy hogyan fordulhatott elő, hogy komplett jelenetek estek ki, fogalmam sincs, hogy olvastam-e már ezeket, vagy még nem, valószínűleg félálomban átugorhattam bizonyos részeket, csodálkozom, hogy ennyire nem köt le, koncentrálok, és mégis, kis idő múlva mégis úgy döntök, hogy becsukom, mert meguntam, hagyom a fenébe, hangosan csattan a könyv, ahogy becsukom s rádobom a vetetlen ágyamra, oldalakat átugrani nem szeretek, nehogy kimaradjak valamiből, de letettem, hagyom, ma nem áll rá az agyam, van ilyen, később újból elő fogom venni, rápillantok az órámról, hogy nincs-e még korán telefonálni, felhívom ezt a masszörhölgyet, és időpontot kérek

nem veszi fel, pedig ilyenkor már fogad vendégeket, biztos van valaki nála, mindegy, próbálkozom később, és egy laza mozdulattal fogom a távirányítót, mert ha már ilyen nehezen birkóztam az olvasással, akkor inkább filmet nézek, bekapcsolom és folytatom a tegnapi, ott ahol abbahagytam, a filmekkel is úgy vagyok, mint a könyvekkel, néhány éve már ebből is sokat és rendszeresen fogyasztok, viszont az utóbbi időben ezek a lemezek kiírt, innen-onnan másolt filmek, amik vannak, ezek is csak ott gyűlnek és gyűlnek az asztalomra, és arra várnak, hogy egyszer majd megnézzem őket

belemerülök a filmbe, bambulok, nézek ki a fejemből, valamitől zaklatott vagyok, felállok, behúzzom a sötétítőt, visszaülök a gép elé, nézem a filmet tovább, nem jó, valami nem oké, kényelmetlen, valami hiányzik, felkelek, kihúzzom a függönyt, nézem tovább a filmet, az asztalon van egy szelet csoki, töltött, kibontom, beleharapok, rossz az íze, olyat csinállok, mint még sose, zsebkendőbe köpöm, mert annyira rossz a csoki, felkelek, behajítom a szemetesbe, a filmet nézem tovább, kamionos üldözést látok, de, hogy kit üldöznek és miért, azt nem tudom

még mindig tart a kamionos üldözés, bambulok tovább, nézem a filmet, belemerültem, valószínűleg ezért nem hallhattam, hogy a szomszédban lakó hölgy csengetett be hozzám, akart valamit, mostanában sűrűn akar, én meg hagyom, hogy akarja, de most elsietett, egyébként, ha hozzám jön, akkor nem szokott *annyira* sietni, megvárja, hogy megkapja azt, amiért jött, de most csak az elsuhanó árnyékát láttam a gangra néző ablakomon, hirtelen felállok, otthagytam a filmet, kimegyek, nyitom a bejárati ajtót, utána kiabálok, de már nem hallja, mert elindult vele a lift, csodálkozom, hogy miért nem hallottam a csengőt, állok az ajtónál, megnyomom, hangoosan berreg, hát jó ez, állapítom meg, belépek a lakásomba és bezárom magam mögött az ajtót a masszörhölgy még mindig nem veszi fel, forgalmas napja lehet

ránézek a polcon lévő naptáramra, és kiderül, hogy ebédre vagyok hivatalos, amolyan mun-

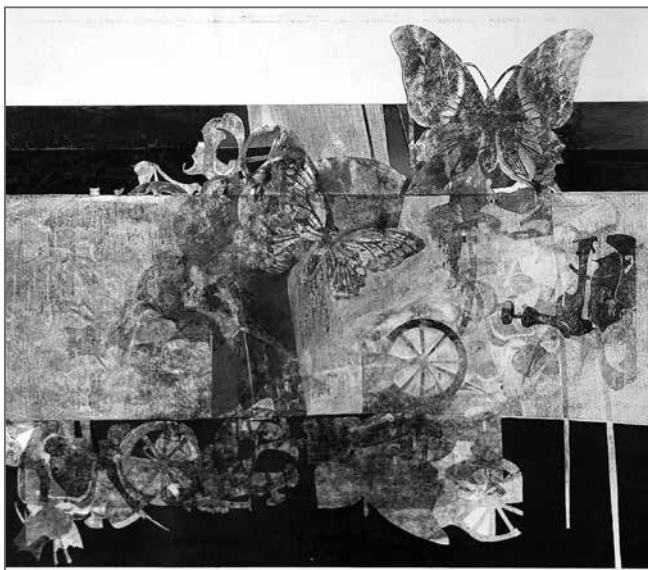
kaebédet beszéltem meg mára, és teljesen kiment a fejből, így hát, összekapom magam, öltözni kezdek, víz még nem jött meg, hiába tekerem a fürdőszobai csapot, nem baj, volt már rosszabb is, a farmer jó lesz, ami tegnap, csak egy ing kell a gardróbból, dezodor, arcvíz, karóra, cipő, zakó a fogasnál, lépek ki, zárok

légiesek a lépteim, ez jut eszembe arról a furcsa állapotról, ami az utcán ér, olyan, mint amikor hátszélben gyalogol az ember, és érzi, hogy el fogja fűjni, felkapja és taszít rajta egyet, és én is csak megyek és megyek, a szél meg felkap, mintha el akarna vinni valahová, begyorsulok, aztán meg megszűnik ez a lökés, minden olyan furcsa, mintha víz alatt lennék, minden olyan nyomott, nyomottan jönnek felém a hangok, a forgalom zaja, a járókelőké, és egy pillanatra átfut rajtam valami, mintha egy iszonyatos felismerés kezdődne, de elnyomom magamban, mert külső hatás ér, meglátom egy ismerősömet, szembejön velem, még az egyetem utáni időkből ismerem, gyakran összejárunk, szembejön velem, mosolyra húzom a szám, felemelem a kezem, megálllok és hangosan köszönök neki, mire ugyanolyan lehajtott fejjel továbbsiet mögöttem, hátrafordulok, de ő nem, mire megismétlem a köszönésem, hangosabban, de arra se érkezik semmilyen normális reakció, csodálkozom: lehetetlen, hogy nem ismert meg, ennyire nem lehetett részeg fényes nappal

ahogy megfogom az étterem krómozott kilincset, jobb kedvvel várom a közelgő együttlétet a kolleganómmal, ahogy benyitok a hangos helyiségbe, szememmel őt keresem, vajon megérkezett-e már, de aztán meglátom, hogy a terem közepén ül egy négyszemélyes asztalnál, körülötte jobbra és balra fehéringes, mellényes pincérek veszik fel a rendeléseket, menő hely ez, beindult már a déli forgalom, mindegyik asztalnál ülnek, odasétálok kolleganómhöz, és sűrű elnézéseket kérek a késésemért, közben szemben vele leülök, ránézek, mondom, hogy ne haragudj, Kata, mondom neki, keresem a szemét, hogy belenézsek, de nem néz vissza, kérem az elnézését megint, Kata, ne haragudj, mert látom, hogy valami baj van, nem néz rám, egyre csak forgatja az ásványvizes palackot a kezében, zavaromban intek a mellettem elsuhanó pincérnek, Kata nem néz rám, Kata ne, mi törté... és ekkor váratlanul minden fehér lesz körülöttem, eltűnik a kolleganóm, el az asztal, az étterem, a körút, minden a világon, ami körülöttem volt, mintha vaku villant volna valahol, és közben, mint amikor fényvágás történik egy játékfilmben, és valami szippant felfelé, szédülök, olyan gyors, szédülök, becsukom a szemem, zenét hallok valahonnan, felfelé húznak még mindig, felfelé, szédülök, fáj az agyam, aztán hirtelen abbamarad minden.

Most meg itt vagyok maguk előtt, és nem tudom, hogy kerültem ide.

Megtudhatnám, hogy hová kerültem?

Bedő Sándor munkája